

The White Rabbit Chronicles

Deel 4

Vertaling: Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2015 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: *A Mad Zombie Party*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

Nederlandse vertaling citaat: *De avonturen van Alice in Wonderland en in Spiegelland*, Lewis Carroll & Floor Rieder (ill.), vertaling Sofia Engelsman, 2014, Gottmer Uitgevers Groep b.v.

ISBN 978 94 027 0168 5
ISBN 978 94 027 5596 1 (e-book)

NUR 285
Eerste druk juli 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN BRIEF VAN ALI

Moet je horen. Ik ben pas achttien, en ik heb nu al het coolste cv ooit uit de hele geschiedenis.

Persoonlijke missie: de wereld redden van de vernietigende krachten van het kwaad.

Vaardigheden: ik kan de geestenwereld zien, mijn geest uit mijn lichaam laten treden, met een zwaai van mijn hand iemands geheugen wissen, de toekomst voorspellen en rennen met een snelheid die een normaal mens met het blote oog niet bij kan houden. O, en ik kan energiestoten opwekken waarmee je zombies door de lucht kunt laten vliegen.

Jazeker. Zombies bestaan. Wen er maar aan.

Ik ben een zombiedoder. Hoewel ik niet de enige doder ben, kan niemand aan mij tippen. (Wat? Het is geen opscheppen als het waar is.) Er zijn twee dingen die alle zombiedoders kunnen: we kunnen onszelf met onze gedachten in brand steken – zonder brandwonden op te lopen – en we kunnen onze vijanden in een hoopje as veranderen door ze alleen maar aan te raken.

Dat is niet iets om jaloers op te zijn. Dat is iets om stinkend jaloers op te zijn.

Je moet weten dat echte zombies heel anders zijn dan die in films of boeken. Zombies zijn geesten die verslagen moeten worden door andere geesten. Soort zoekt soort. Zombies hunkeren niet naar bloed of hersens, maar naar dat wat ze verloren zijn: de essentie van het leven. Mijn leven... En dat van jou.

Zij bestaan uit bodemloze duisternis en wij zijn een stralend licht.

Oké, oké, terug naar mij. Ik zal het niet hebben over mijn andere veelgeprezen kwaliteiten... Zoals mijn instinct om te doden. Mijn vlijmscherpe humor. O, o, en dan heb ik ook nog Cole Holland gescoord, het wildste en lekkerste stuk dat elke meid in Alabama – en waarschijnlijk heel de wereld – ooit hoopte te temmen. Nee, daar begin ik niet eens over. Zo bescheiden ben ik wel.

Maar ondanks al mijn fenomenale fenomenaarheid is er één ding dat ik niet kan, en aan die mislukking ga ik bijna onderdoor.

Ik kan mijn vriend Frosty niet helpen.

Ik heb het geprobeerd. Uit alle macht. Vier maanden geleden deed Kat Parker, mijn beste vriendin en Frosty's grote liefde, het ondenkbare. Ze is gesneuveld. Heeft de aarde verlaten. Is het hoekje omgegaan.

Gossie, er is geen makkelijke manier om zoiets te zeggen.

Anima Industries, een bedrijf dat vastbesloten is om de zombies te onderwerpen, bombardeerde ons huis en schoot haar neer. (Dat ze net als hun stinkende creaties voor eeuwig mogen weggroten.)

Frosty was getuige van iedere verschrikkelijke seconde van Kats dood. Hij kon haar niet redden, en dat heeft hem veranderd. De grappige, sarcastische en lekker onbeschaamde jongen die ik ooit zo bewonderde is verdwenen. Tegenwoordig is hij niet te genieten, en het wordt iedere dag erger. Het ene moment wil hij dat

ik mijn krachten gebruik om zijn geheugen te wissen, het volgende vervloekt hij me omdat ik zelfs maar heb overwogen om hem zijn zin te geven. Hij verdwijnt dagen, soms zelfs weken, zonder te laten weten hoe het met hem gaat. Hij drinkt de godganse dag en doet het met iedereen. Daarna dankt hij die meisjes af alsof het seksuele zakdoekjes zijn. Na gebruik weggooid. Erop en eraf. Wippen en wegwezen.

Ik weet dat hij het vreselijk vindt dat hij zo geworden is. Maar hoe kan ik hem helpen, echt helpen, als ik niet eens weet hoe ik er zelf weer bovenop moet komen?

De pijn zit ook diep in mijn hart, en gaat gelijk op met de filmpjes in mijn hoofd. Filmpjes die telkens weer opnieuw beginnen, herinneringen aan de tijd met mijn BFF, het coolste meisje dat ik ooit heb gekend.

Onze eerste ontmoeting. 'Ik heet Kathryn, maar iedereen noemt me Kat. En geen poezengrapjes graag, want dan moet ik je pijn doen. Met mijn nagels. Eerlijk gezegd spreek ik al heel lang geen miauws meer.'

De eerste dag op mijn nieuwe school. 'Kijk nou wat de kat heeft binnengesleept. Snap je hem? Natuurlijk snap je hem. Ik maak alleen maar hilarische grappen. Maar genoeg van mijn briljante geplaag. Ik ben zo blij dat je er bent!'

Toen ze voor het eerst toegaf dat ze ziek was. 'Mijn nieren werken niet goed. Ik heb dialyse nodig, heel vaak.'

Onze eerste ruzie. 'Ik heb je over mijn ziekte verteld, maar ik mag niet weten wat er met jou aan de hand is?' Ze stak geërgerd haar handen omhoog. 'Ik weet dat er iets niet klopt. Je brengt steeds meer tijd door met Cole, en je zit altijd onder de blauwe plekken. Dat is bij al zijn vrienden zo, anders zou ik denken dat hij je sloeg. Ik weet dat jij bij dezelfde toestand betrokken bent als Frosty. Je hebt geheimen voor me.'

We maakten het snel weer goed. We maakten het altijd snel

weer goed. We waren misschien geen familie, maar in ons hart waren we wel degelijk zusjes. Maar hoe graag ik ook terugkijk op onze tijd samen, ik wou dat het eens ophield. Het verdriet is bijna ondraaglijk. En als ik me al zo voel, terwijl Cole alles beter maakt en Kats geest af en toe met me komt praten, dan moet Frosty in een put van eindeloze wanhoop zijn gevallen. De enige die hem kan troosten is er niet meer.

Shit! Geef me even om mijn ogen af te vegen. Er zit zand in of zoiets.

Een onbetwistbaar feit: Frosty houdt op dezelfde manier van Kat als ik van Cole. Allesomvattend, allesverslindend, zonder voorbehoud. Voor altijd. Ik heb hem horen zeggen dat hij geen reden meer heeft om te leven, dat hij beter dood kan zijn.

Hij heeft er nog nooit zo ver naast gezeten. En hij kan zo ook niet doorgaan. Ik heb een glimp van de toekomst opgevangen, en die is niet fraai.

Het ergste moet nog komen.

We geloofden dat we de oorlog tegen Anima hadden gewonnen. We hadden het mis. Hoe triest is dat? In het laatste gevecht verloren we zes van onze beste vrienden, en onze enige troost was dat we Anima hadden verslagen. We wisten in ieder geval zeker dat ze nooit meer iemand kwaad zouden doen. We hadden moeten weten dat het bedrijf zou opstaan uit het graf, net als de zombies die ze hielpen creëren.

Wij doders moeten samen een front vormen. Anders gaan we er één voor één aan.

We moeten – Argh! Kat! Had ik al gezegd dat ze tegenwoordig een getuige is? Toen ze stierf, steeg haar geest op. Ze woont nu in een soort geestenrijk met mijn biologische moeder Helen en mijn kleine zusje Emma. Ze houden de wacht over ons, moedigen ons aan en helpen ons wanneer ze maar kunnen. Soms mogen ze me zelfs opzoeken.

Ik kan ze zien en horen, maar de andere doders niet. Hoewel ik zo aardig ben geweest om dat talent te delen met alle leden van mijn bende – nog een vaardigheid op mijn cv – duurde het niet lang voor iedereen het weer kwijtraakte. Het was ineens weer verdwenen.

Emma heeft ooit op onheilspellende toon tegen me gezegd: ‘Er is er maar eentje uitverkoren.’ Ze barstte in lachen uit en voegde eraan toe: ‘Jullie doders... Jullie vechten in de geestenwereld, waar wat je gelooft je enige bron van kracht is. Voor sommige vaardigheden heb je meer geloof nodig dan voor andere, en op dit moment is alleen jouw geloof sterk genoeg om ons te kunnen zien. We kunnen de anderen helpen en ons aan ze vertonen als we echt geloven dat dat nodig is, maar daarvoor hebben we toestemming van de Hoogste Rechter nodig.’

En nu begint Kat weer pal voor mijn gezicht in haar vingers te knippen. Ze houdt maar niet op met praten, al heb ik haar al duizend keer verteld dat ze waarschijnlijk de slechtste getuige ooit is, omdat ze alleen maar aandacht heeft voor zich– Au! Ze heeft een manier gevonden om mijn geest in mijn lichaam te knijpen.

Ze wil dat ik eraan toevoeg dat wij doders er alles aan zullen doen om Frosty te redden. En met alles bedoel ik ook echt alles. We moeten een manier vinden om tot hem door te dringen voor het te laat is. En dat zullen we doen ook.

Hoor je dat, Kat? Dat zullen we doen.

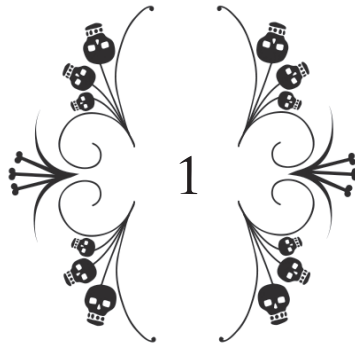
We streven naar het beste, maar bereiden ons voor op het ergste.

Au! En we redden Frosty. Ja, ja, ik snap het. En zij snappen het ook.

Laat je licht stralen.

ALI BELL

ALI! EN KAT PARKER

FROSTY

DE DOOD KLOPTE AAN, MAAR IK WAS EVEN NIET THUIS

Ik kruip uit bed alsof ik zelf een levende dode ben en wrijf de korstjes uit mijn ogen. Mijn hoofd bonkt en mijn mond smaakt alsof er iets naar binnen is gekropen, een nest heeft gebouwd, jonkies heeft gekregen en dood is gegaan. Ik ben al op weg naar de badkamer om mijn tanden te gaan schrobben met chloor als ik merk dat ik op onbekend terrein ben. Ik negeer een golf van duizeligheid en kijk om me heen in de slaapkamer. Aan de roze muren hangen schilderijtjes met bloemen, uit een enorme kast puilen rokjes en shirtjes met glitters, en op de toilettafel staan ongeveer duizend verschillende soorten make-up.

Niet helemaal mijn stijl.

Uit de richting van het bed komt een slaperige zucht, en opeens weet ik het allemaal weer. Ik heb de nacht met een meisje doorgebracht – de zoveelste in een lange rij willekeurige meiden die ik uitsluitend en alleen om één reden heb geselecteerd: ze hebben

vaag iets weg van Kat. Dit specifieke exemplaar heeft donker haar en een zomers kleurtje, tenminste, dat dacht ik. In het heldere ochtendlicht zie ik dat haar pieken net niet donker genoeg zijn, en dat haar huid eerder geloooid dan gebruind is.

Mijn maag trekt samen en ik bal mijn vuisten tot ze kraken. Meestal ga ik er twee seconden nadat het volbracht is al vandoor. Net genoeg tijd om mijn gulp dicht te ritsen. Ik zal er niet omheen draaien, ik ben een eersteklas lul. Maar daar ben ik dan ook de beste in. Dat dan weer wel.

Ik haat mezelf omdat ik dit soort dingen doe, maar ik hou er niet mee op. Ik weet niet of ik dat kan. Na een paar glazen whisky kan ik net doen alsof het meisje tegenover me mijn lieve kleine kittekat is. Ik raak haar weer aan en zij vindt dat geweldig, dat laat ze duidelijk merken, en alles komt goed omdat we voor altijd bij elkaar zullen blijven. Ik stel me voor dat ze na afloop tegen me aan kruipt en dingen zegt als: 'Jij bent de grootste mazzelkont op aarde en je verdient me niet. Maar maak je maar geen zorgen, niemand verdient mij', en dat ik dan zal lachen omdat ze niet wijs is en schattig en het beste wat me ooit is overkomen. De volgende ochtend zal ze eisen dat ik mijn excuses aanbied omdat ik stoute dingen heb gedaan in haar dromen.

Zij zal mijn leven weer de moeite waard maken.

Maar als het dan echt ochtend wordt, dan weet ik weer dat ze geen van die dingen zal doen omdat ze dood is, omdat ik de sukkel ben die haar niet kon redden. Dat blijft me maar achtervolgen, en ik verdien het om achtervolgd te worden. Ik verdien het om gestraft te worden.

Kat verdiende het om tot de laatste snik op mijn loyaliteit te kunnen rekenen – tot mijn laatste snik. En wat flik ik haar nu weer? Ik bedrieg haar nagedachtenis met meisjes die ik niet ken, die ik niet eens leuk vind en die ik nooit zal kunnen vergeven dat ze mijn Kat niet zijn. Ze zullen ook nooit mijn Kat worden en ze

hebben het recht niet om met hun tengels aan haar eigendommen te zitten.

Shit. En toch verdienen ze een betere behandeling.

Wat ik doe is verkeerd... Het is hartstikke verknipt. Zo ben ik niet. Wippen en wegwezen is iets voor klootzakken, en ooit was ik iemand die een eikel als ik tot pulp zou hebben gestampt.

Maar wat boeit mij het eigenlijk.

Voor mijn laatste vergissing wakker kan worden raap ik mijn kleren bij elkaar en kleed ik me snel aan. Mijn shirt is gekreukeld en zit vol lippenstift- en whiskyvlekken. Ik neem niet eens de moeite om mijn broek dicht te ritsen. Mijn kistjes strik ik niet. Je kunt aan me zien wat ik ben: een katerig stuk vreten dat zo voor een zombie zou kunnen doorgaan. Ik loop naar de voordeur en constateer dat ik op de eerste verdieping van een flat ben. Ik kijk om me heen, maar ik zie mijn pick-up niet op de parkeerplaats staan.

Shit, hoe ben ik hier terechtgekomen?

Ik weet nog dat ik in de club het ene na het andere shot achterover zat te slaan en dat ik met een donkerharig meisje heb gedanst. Daarna nog een paar glazen, en, o ja, daarna zijn we in haar kleine autootje gekropen. Ik was te ver heen om zelf te rijden. Nu zal ik terug moeten lopen naar de club, want ik pieker er niet over om mijn scharrel wakker te maken en om een lift te vragen. Dat leidt maar tot vragen over mijn niet-bestaande intenties.

Ik zet er stevig de pas in. Het is warmer dan normaal, de winter heeft zich eindelijk overgegeven aan de lente. De zon komt net op en kleurt de lucht in verschillende tinten goud en roze, mooier dan ik ooit heb gezien.

Ik steek mijn middelvinger op.

De wereld zou moeten huilen om de schat die hij is kwijtgeraakt. De lucht zou verdomme moeten snotteren en snikken.

Ik hoef in ieder geval niet bang te zijn voor een zombiehinder-

laag, want dat tuig komt meestal alleen naar buiten als het donker is. De heldere zonnestralen zijn te fel voor hun tere huid.

Ik kom langs een benzinstation en koop een tandenborstel, een tube tandpasta en een flesje water. In de toiletten verdrijf ik het harige beest en haar kleintjes uit mijn mond. Langzaam begin ik me weer een beetje mens te voelen.

Wanneer ik weer buiten ben hou ik de vaart erin. Hoe sneller ik mijn wagen terugvind, hoe sneller ik –

‘Wat doe jij hier, lekker ding?’ roept een of andere kerel. Zijn vrienden lachen alsof hij iets leuks heeft gezegd. ‘Wil je eens een echte man zien?’

– weer thuis ben.

Deze wijk van Birmingham, Alabama, wordt door de meeste mensen zoveel mogelijk gemeden. Ze worden afgeschrikt door de graffiti op de instortende gebouwen, de auto's zonder wioldoppen of wielen en het gevarieerde aanbod aan misdaden dat in ieder steegje wordt gepleegd: drugs, prostitutie, hier en daar een berooving. Ik kijk naar de grond en laat mijn armen langs mijn lichaam hangen. Niet omdat ik bang ben, maar omdat ik er in deze stemming te snel en veel te hard bovenop sla.

Ik ben een zombiedoder, dus ik heb alles in huis om ‘echte mannen’ te laten huilen om hun moeder. Een gevecht met deze snotneuzen, of zelfs met bendeleden, is voor mij prijschietsen. Met een granaatwerper.

Inderdaad, ik heb een granaatwerper. Twee, om eerlijk te zijn, maar ik vecht liever met mijn dolken. Als je iemand van dichtbij uitschakelt is de voldoening groter.

Mijn telefoon trilt. Ik haal hem uit mijn zak en zie dat het scherm overvol staat met berichtjes van Cole, Bronx en zelfs Ali Bell, Coles vriendin en ooit de beste vriendin van Kat. Ze willen weten waar ik ben en wat ik doe, en of ze me binnenkort nog kunnen verwachten. Wanneer dringt het nu eens tot ze door dat het te

moeilijk is om in hun buurt te zijn? Hun leven is perfect, en dat van mij niet. En dat zal het ook nooit worden. Zij leven nog lang en gelukkig, iets waar ik sinds mijn negende al van droom, toen Kat Parker op de eerste dag na de zomervakantie Asher Junior High binnenwandelde. Binnen een paar seconden had ik mijn hart aan haar verloren.

Net als Cole en Ali konden Kat en ik niet van elkaar afblijven. Net als Bronx en zijn vriendin Reeve aanbaden we de grond waarop de ander liep. En het enige wat ik nu nog heb zijn herinneringen.

Nee, dat is niet waar. Ik heb ook nog pijn en verdriet.

Een bruut van een vent duikt voor mijn neus op. Ik gebruik het woord 'bruut' alleen omdat zijn schaduw net zo lang is als ik zelf ben. Ik ben ook nogal fors, ik puil uit van de spieren en haal met gemak de één vijftachtig.

Blijkbaar vindt hij zichzelf nogal stoer. Hij rekent er waarschijnlijk op dat ik het in mijn broek doe en om genade ga smeken. Succes, gast. Als hij niet oppast, kan hij dadelijk niet eens meer weglopen, dan wordt het kruipen. Maar als ik mijn blik opsla van zijn schoenen naar zijn gezicht, besluit ik toch maar een andere toon aan te slaan.

Voor me staat Cole Holland in levenden lijve. Mijn vriend en onverschrokken leider. Al sinds de kleuterschool hou ik van hem als van een broer. Jarenlang hebben we zij aan zij gevochten, we hebben samen gebloed en elkaar gered. Ik zou voor hem sterven, en hij voor mij.

Pech voor hem dat ik niet in de stemming ben voor de zoveelste peptalk.

'Niet doen,' zeg ik. 'Gewoon niet doen.'

'Ik mag niet met mijn beste vriend praten? Als jij nou eens gewoon geen stomme dingen zegt?'

Dat zou wat zijn, zeg. 'Hoe heb je me gevonden?'

‘Mijn superfantastische detectivetalenten. Hoe anders?’

‘Als ik moest gokken, zou ik zeggen de gps van mijn telefoon.’
Technologie, je kunt dat gezeik er ook niet bij hebben.

Coles ogen zijn violet en megacool, zeker als ze glinsteren in het licht van de zon, maar ze kijken net iets te uitgekookt naar de vlek op mijn kraag.

‘Lippenstift?’ Hij trekt een wenkbrauw op.

‘Ik zoek nog steeds naar de perfecte kleur,’ zeg ik met een stalen smoel.

‘Fuchsia doet niks voor je. Een olijfkleurige huid als die van jou schreeuwt om zachtroze.’ Zijn stalen smoel is beter dan die van mij.

Mijn oude ik zou dit niet gepikt hebben. Mijn nieuwe ik wil gewoon rust aan zijn kop. ‘Bedankt voor de tip. Ik zal eraan denken.’ Ik probeer om hem heen te lopen.

Hij beweegt gewoon mee. ‘Kom op.’ Hij geeft me een klopje op mijn schouder dat een slappere vent door het asfalt zou hebben geboord. ‘We gaan iets eten. Je ziet eruit of je voor de verandering een keer een vaste maaltijd nodig hebt, in plaats van een vloeibare.’

Ik heb totaal geen zin om mee te gaan, maar ik wil ook geen ruzie. Te veel moeite. Zijn jeep staat langs de kant van de weg en zonder te protesteren ga ik naast hem zitten. Daarna volgt een ritje van tien minuten, waarin hij gelukkig niet probeert om de stilte te doorbreken. Wat valt er te zeggen? Het is wat het is, daar verander je niks aan.

We eindigen in Hash Town, en terwijl ik naar binnen loop heb ik al spijt dat ik het toch niet op ruzie heb laten uitdraaien. Ali, Bronx en Reeve zitten aan een tafel achterin op ons te wachten. Reeve en ik zijn nooit heel close geweest. Ze was Kats vriendin en heeft met haar gemeen dat zombies doden nooit echt haar ding is geweest. Ze kan ze niet zien of horen, maar heeft ons al zo vaak zien vechten dat

ze heeft geaccepteerd wat de meeste burgers niet willen weten: dat de monsters echt bestaan en dat ze onder ons zijn.

Reeve is haar vader – haar enige nog levende familielid en onze grootste geldschieter – verloren op dezelfde dag dat Kat stierf. Voor het eerst heb ik het gevoel dat ik iets met haar gemeen heb. Misschien is deze gedwongen gezelligheid toch niet zo'n ramp.

Als ze me met een glimlach verwelkomt begin ik me weer ongemakkelijk te voelen. Reeve heeft donker haar en nog donkerdere ogen, en zij en Kat hebben jarenlang gedaan alsof ze zusjes waren. Op dit moment is het nogal pijnlijk om naar haar te kijken.

Maar wie hou ik eigenlijk voor de gek? Alles is pijnlijk.

'Is dit een interventie?' Ik ga op een van de twee lege stoelen zitten en roep de serveerster voor een kop koffie. Die zal ik nodig hebben.

'Nee, maar dat zou het misschien wel moeten zijn,' zegt Ali. 'Je ziet eruit als een hondendrol die te lang in de zon heeft gelegen.' Ali flapt er altijd alles uit, en dat probleem wordt nog verergerd omdat ze weigert om ook maar ergens over te liegen. Twee talenten waardoor ieder gesprek gegarandeerd uitloopt op een veldslag. Dat is helemaal niet erg. Wat mij betreft is de botte waarheid altijd beter dan geslijm.

Cole gaat naast haar zitten en geeft haar een kus op haar wang. Ze drukt zich tegen hem aan, een natuurlijke en instinctieve reactie voor haar.

Kat en ik deden dat ook.

Er trekt een steek door mijn borst en ik moet mijn gezicht bewust in de plooi houden om niet te grimassen.

'Het goede nieuws is dat ik er zelfs als hondendrol nog beter uitzie dan de meeste mensen op hun beste dagen,' zeg ik.

'Och, mijn vriend toch.' Ali schudt haar hoofd. 'Je hebt jezelf vast niet in de spiegel gezien.'

Ik haal mijn schouders op. 'Jij ziet er in ieder geval wel goed uit.'

'Dat spreekt voor zich.' Ze wrijft haar nagels op.

Dat is zo'n typische Kat-opmerking, dat we allebei verstijven.

Deze keer krijg ik mijn gezicht niet op tijd in bedwang. En wat nog erger is, ik heb een paar seconden nodig voor ik weer rustig kan ademen.

Uiteindelijk komt het gesprek weer op gang en vliegen de vriendschappelijke beledigingen over de tafel.

Ali buigt zich naar me toe en fluistert: 'Ik mis haar ook.'

Ik haal mijn schouders op. Meer lukt niet op dit moment.

Qua uiterlijk is Ali het tegenovergestelde van Kat. Ali is lang en slank met een waterval van lichtblond haar en heldere, diepblauwe ogen. Kat is – was, verdomme – klein en rond. Ze had donker haar en betoverende ogen in een kleur die perfect het midden hield tussen groen en goud.

In sprookjesboektermen zou Ali de onschuldige sneeuwprinses zijn en Kat de verleidelijke boze koningin.

Niemand was mooier dan mijn Kat. Of slimmer. Of gevatter. Of schattiger. En als ik nog even doorga dan sloop ik dit gebouw tot de laatste steen.

De serveerster komt eindelijk opdagen met de koffiepot en vult mijn mok. 'Je bestelling komt eraan, liefje.' Ze klopt me hartelijk op mijn schouder voor ze weer wegloopt.

'We zijn zo vrij geweest om voor je te bestellen,' zegt Reeve. 'Twee gebakken eieren, vier repen bacon, twee worstjes, een dubbele portie *hashbrowns* met kaas en een stapel pecannotenpannenkoeken.' Ze bijt op haar onderlip. 'Als je nog iets anders wilt...'

'Een klein hapje is wel genoeg.' Ik heb toch geen honger. 'Hoe staat het met de Z-jacht?'

'Beter dan ooit.' Ali neemt een slok van haar sinaasappelsap. 'Vertel hem je nieuwtje,' zegt ze tegen Reeve.

Reeve bloost. 'Ik heb met behulp van mijn vaders aantekeningen en Ali's bloed een nieuw serum gemaakt.'

Ali zit te stuiteren in haar stoel. 'Dat is geweldig omdat – trom-

geroffel, alsjeblieft – het haar gelukt is om de essentie van mijn vuur te isoleren. Als we de zombies daarmee injecteren is het net of ze me hebben gebeten. Binnen een paar minuten verdwijnt alle duisternis omdat ik zo fantastisch ben – Wat?’ zegt ze als Cole haar aanstoot. ‘Het is gewoon zo. Als ze helemaal schoon zijn veranderen de Z’s in getuigen en zweven ze weg naar het hierna maals.’

‘Het is een wonder om te zien,’ bevestigt Cole.

Alle doders kunnen spiritueel vuur oproepen – een soort innerlijk licht. Dat was vroeger het enige wapen waarmee je zombies definitief kon doden. Maar toen spoten ze Ali bij Anima vol met experimentele, niet-geteste medicijnen, en daardoor ontwikkelde ze het vermogen om de Z’s te redden. Dat talent heeft ze via haar vuur doorgegeven aan de andere doders.

Ze heeft vaak genoeg aangeboden om het ook met mij te delen, maar dat heb ik altijd geweigerd. Ik ben niet geïnteresseerd in het redden van de vijand. De zombies hadden Kat gebeten, en ik zou haar alsnog aan hun gif zijn kwijtgeraakt als ze niet was bezwiken aan die bom of die kogelregen. Maar weet je wat ik echt niet kan verkroppen? Het zombiegif maakte haar dood nog veel gruwelijker en versterkte, los van de oorzaak, alle pijn. En dus moeten de zombies dood.

Maar mijn methode heeft een nadeel. Wie door een zombie gebeten wordt lijdt, en niet zomaar een beetje, je lijdt ontzettend, het is een ondraaglijke, allesoverheersende kwelling. De behoefte om alles wat je tegenkomt te vernietigen is overweldigend. Je kunt alleen genezen door het vuur van een andere doder of een injectie met tegengif. Binnen tien minuten na de beet heb je een van die twee dingen nodig, anders ben je er geweest.

‘Ik voel een maar aankomen,’ zeg ik.

Ali’s enthousiasme verdwijnt en ze laat haar vinger over de rand van haar glas glijden. ‘De voorraad is beperkt, dus het groot-

ste deel van de tijd moeten we ons toch nog laten bijten. En hoe meer beten je oploopt, hoe langer het duurt voor je weer beter bent.’

‘Dat is niet raar. Hoe meer beten, hoe meer gif je geest moet opruimen.’

‘Nog koffie?’ vraagt de serveerster.

Ali en Reeve schrikken zich rot als ze haar stem horen. Ik knik alleen maar. Mijn waakzaamheid is niet verslapt sinds ik in het restaurant zit, ik weet telkens precies waar de serveerster uithangt. Voor de twee meiden is deze manier van leven nog vrij nieuw, ze moeten nog veel leren.

Nadat de serveerster de koffie heeft ingeschonken zegt ze: ‘Julie eten komt eraan, jongens. Ik breng het zo.’ Ze trakteert ons niet eens op die wat-zijn-jullie-toch-raar-blik als ze wegloopt. Wij zijn tenslotte jongeren (soort van), en we weten inmiddels dat iedereen aanneemt dat we het over computerspelletjes hebben.

‘We moeten een nieuwe manier verzinnen om de Z’s en onszelf te helpen,’ zegt Bronx. ‘Na een gevecht ben ik een week uitgeteld.’

‘Hij zakt weg in een soort coma.’ Reeve legt haar wang op zijn schouder en zijn hand verdwijnt automatisch in haar haar. ‘Zelfs een kus van zijn ware liefde krijgt hem niet wakker,’ voegt ze er droog aan toe.

Cole glimlacht. ‘Dan doe je het vast niet goed. Vergeet die lippen, je kunt hem veel beter –’

Ali slaat haar hand voor zijn mond. ‘Waag het eens.’

Hij haalt haar hand weg, bijt er zachtjes in en maakt zijn zin af. ‘ – een beuk met je vuist geven.’

Iedereen lacht. Iedereen behalve ik. Ik schuif ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel en kijk naar de deur. Zou het te onbeschoft zijn om te vertrekken?

Een paar seconden later komt het eten. De serveerster zet de dampende borden op tafel. Mijn vrienden tasten toe alsof ze in

geen maanden iets te eten hebben gekregen. Toen ik gisterenavond zat te zuipen en Kats nagedachtenis bedroog hebben zij op zombies gejaagd. Ze hebben gevochten en zijn gebeten, dat is wel duidelijk. De mouw van Ali's shirt is omhooggekropen, en haar hele arm is bont en blauw, precies boven de tatoeage van het witte konijn.

Ook Cole en Bronx zitten onder de blauwe plekken, en dat komt hard aan. Ze zijn zonder mij ten strijde getrokken. Ze hadden gewond kunnen raken, of erger. Het redden van zombies-gedoe is iets nieuws, en al net zomin getest als de medicijnen die ze Ali hebben toegediend. We weten nog niet precies wat er kan gebeuren. Er had iets verschrikkelijk mis kunnen gaan, en dan was ik er niet bij geweest om te helpen.

Ik slik een vloek in. Ik moet mezelf bij elkaar rapen. Gisteren of zo al. Maar de behoefte om mijn vrienden te beschermen verdwijnt weer even snel als zij is komen opzetten. Ze redden het best zonder mij. Waarschijnlijk zijn ze zelfs beter af.

De steel van mijn vork buigt krom.

'En ik heb nog meer nieuws.' Reeve doorbreekt de plotselinge stilte. 'Ik heb een huis gekocht.'

Bronx slikt een hap van zijn rode pannenkoek door. Ik heb het altijd grappig gevonden dat hij zo dol is op zoetigheid. Zijn woe-te groene haar staat in stekels overeind en hij heeft een heleboel piercings in zijn gezicht. Je zou eerder denken dat hij roestige spijkers en glasscherven eet. 'Het is precies wat we nodig hebben. Joe-kels van slaapkamers, allemaal met een eigen badkamer. Genoeg voor onze hele bende en voor de mensen die we nog gaan rekruteren. Er is een gym en een sauna. Een binnenzwembad. We hebben zelfs een basketbalveld. Plus de best mogelijke beveiliging, als ik straks klaar ben.'

Mijn eerste gedachte: Kat zou het geweldig hebben gevonden om met de hele groep in een huis te wonen. Shit, ze zou zelfs dol-

blij zijn geweest met mijn kleine, nauwelijks gemeubileerde flatje, dat is betaald met de erfenis van Reeves vader. Hij heeft ons allemaal geld nagelaten, en we zijn rijker dan we ooit hadden durven dromen. En toch, voor mij is dat geld evengoed een vloek als een zegen. Als ik het niet met Kat kan delen, dan hoef ik het zelf ook niet. En dat geldt eigenlijk voor mijn hele sneue leven.

Ik bijt zo hard op mijn kiezen dat ik verwacht stukjes glazuur in te slikken. Ik doe mijn ogen dicht en zie Kats gezicht voor me. De herinnering vertoont zich in technicolor-helderheid. Ze zit op mijn schoot en ik speel met de puntjes van haar zijdezachte haar.

‘Als ik nog maar tien dagen te leven had,’ zegt ze. ‘Wat zou je dan met me willen doen?’

Ik weet direct wat er achter die vraag zit. Ze probeert me voor te bereiden. Ze lijdt haar hele leven al aan een nierziekte en ze vermoedt dat het einde eerder vroeg dan laat zal komen. ‘Dan hou ik je vast en laat ik je nooit meer los.’

‘Saai.’

‘Ik keten je aan mijn bed.’

Haar mondhoeken komen omhoog. ‘Dat kan ook.’

Plotseling serieus zeg ik: ‘Ik sterf samen met jou.’ Dat meen ik tot in het diepst van mijn hart.

Ze gaat op haar knieën zitten, neemt mijn gezicht in haar handen en kijkt me strak aan. Alsof ik ooit uit mezelf zou weggijken. Als zij bij me is, zie ik niets anders dan haar. ‘Jij blijft leven, Frost. Jij gaat studeren, je maakt nieuwe vrienden, je gaat sporten en, inderdaad, je krijgt een nieuwe vriendin.’

‘Maar al die ku-, al die dingen doe ik nu ook niet.’ Ik vloek niet graag waar ze bij is. Ik wil een positieve invloed zijn.

‘Je komt iemand anders tegen, iemand die heel bijzonder is en zij –’

‘Er zal nooit iemand anders zijn.’ Al sinds de allereerste minuut ben ik met huid en haar aan haar overgeleverd.

Ze houdt haar hoofd scheef en haar haar waait op in de zachte bries. 'Ik geef toe, met haar zul je lang niet zoveel lol hebben als met mij en jullie kinderen worden niet half zo mooi, maar ik weet zeker dat ze je gelukkig zal maken... Heel af en toe.'

Dat gaat niet gebeuren. Nooit. 'Jij bent de ware voor mij, poesje. Dat zal nooit veranderen.'

In het hier en nu tikt iemand op mijn schouder. Ik kijk in Coles paarse ogen, en zijn bezorgde blik wordt me bijna te veel. Hij houdt van me. Ik weet dat hij van me houdt, en dat hij alleen het beste voor me wil. Maar het beste kan ik niet meer krijgen, en ik ga niet net doen alsof ik iets anders heb om voor te leven. Iets anders dan wraak, bedoel ik dan.

'Ga mee naar het huis kijken,' zegt hij. 'Kies een kamer.'

Een kamer die ik niet zal delen met Kat. 'Ik woon al ergens.' Ik adem in... En weer uit... Veel kalmer word ik er niet van. Met veel kabaal schuif ik mijn stoel naar achteren en ik sta op. 'Ik moet weg.'

Er vertrekt een spiertje onder zijn oog. 'Waarheen?'

Ergens anders. Maakt niet uit. 'Gewoon... Ik zie jullie wel weer.' Zonder ook maar één keer om te kijken loop ik het restaurant uit.